

καταφάσκουσας τὸ παρόν, ὄντολογικῆς «Sachlichkeit»,
θάπρεπεν ἴσως ν' ἀποτελέσει τὸ θέμα μιᾶς ἰδιαίτερης ἔρευ-
νας. Στὸ ὕψος παρουσιάζεται χωρὶς ἄλλο μιὰ ἀναντίρρηση
συμφωνία.

21. X. 1929

HEINZ LUEDECKE (Berlin)

ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΕ ΦΙΛΟΥΣ ΚΙ' ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ

Ἀπὸ καιρὸ πῶς ἤθελα νὰ συθέσω ἓνα πίνακα μὲ
λόγια, καὶ νὰ παρουσιάσω ἔτσι γυμνὴ κι' ἔτσι πανώρια,
ὅπως τῇ νοιώθω τώρα, τὴν ἀθώα, τὴν ἀνεκκάλητη, τὴν
ἀνερευνήτη, τὴ μουσικὴ μορφὴ σου. Μὲ τὸν αἰλὸ τοῦ Κυ-
ρίου — μὲ τὸν αὐλὸ τῆς Ἀγάπης — θὰ ὑμνήσω κι' ἐγὼ
μὲ τὴ σειρά μου, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι ἀξιώτεροί μου τὴ
θεϊκὴ παρουσία σου.

— Δροσιὰ τῆς ζωῆς, αἰώνιο ὄνειρο, ἄρωμα τοῦ κό-
σμου, παιδὶ τῶν ἀτελεύτητων λογισμῶν μας — ποιοὺς δὲ
θάθελε νὰ μείνει ἕως τὸ τέλος τοῦ γήϊνου δρόμου του, σὰν
καὶ σένα !, σὰν καὶ σένα ! Στὰ μεγάλα κι' ἔξυπνα μάτια σου
καθρεπτίζεται ἄγνως ὁ κόσμος : ὁ δόλος δὲν ἐγνώρισε τὴν
πόρτα σου, μηδὲ τὸ ψέμμα κτύπησε τὰ παράθυρά σου.
Αὐτά, μένουν κλειστὰ γιὰ τέτοια τέρατα. Αὐτά, βλέπουν
αἰώνια πέρα πρὸς τὴ θάλασσα, πρὸς τὴ θάλασσα τοῦ ὀνει-
ρου καὶ τῆς φαντασίας, πρὸς τὴ θάλασσα τοῦ ἀνέκφραστου,
πρὸς τὴ θάλασσα τῆς αἰωνιότητος !

Τὸ παιχνίδι, ἡ πιὸ ἀθώα ἐργασία, εἶνε ἡ μόνη ἀπα-
σχόλησή σου — ἄχ ! γιατί νὰ μὴ μπορούμε ὅμοια μὲ σένα
νὰ ζοῦμε κι' ἐμεῖς ; Σιγὰ σιγὰ, μέρα μὲ τὴ μέρα, ξυπνάει
ὁ κόσμος μέσα σου — κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ἐγκλημιά
σου ! Ἀνεπανόρθωτα σὲ καταστρέφει, σὲ μεταβάλλει· σοῦ
ρουφάει τὴ δροσιὰ, τὸ μοναδικό σου δῶρο, τὴν ἀπλότητα.
Τὰ περίεργα μάτια σου, ὅλα θέλουν νὰ τὰ μάθουν — νὰ !
ποῖο εἶνε τὸ ἁμάρτημά σου ! Δὲν ἀρκεῖσαι νὰ θαυμάζεις ;
Γιατί ; Γιατί ; Τὶ θέλεις νὰ τὰ γνωρίσεις, ἐνῶ ὅλα ἐσὺ τὰ
ξέρεις — μιᾶς καὶ τὰ φέρνεις μέσα σου, μιᾶς κι' ἔρχεσαι ἀπ'
ἀπενθείας ἀπ' τὸ Θεό, μιᾶς κι' ἔχεις τὴν λατρεία, μιᾶς καὶ
τὰ θαυμάζεις ;

Παῖξε, ἀμέριμνο, μὲ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, τὸν ἀσύλληπτο, μὲ τὴν ἄμμο, μὲ τὴ γαλάζιαν ἀχιβάδα σου, ἔδῳ, στὸ ρόδινο ἀκρογιάλι πὺν σὲ φέραν οἱ γονεῖς — ἡ Μοῖρα κι' ἕνας Ἔρως — κι' ἀγνῶει τὴν παραφορὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ κόσμος ! Τὶ σὲ μέλλει γιὰ τὸν κόσμο ; Μὴ τόνε γνωρίσεις. Εἶνε κακός, ἀφόρητα κακός. Δὲ φταίει ! Τὸ χρεῖμα, ἡ σκληρόη του ἔγνοια, τὸν κάνει τέτοιον ἕνα κτῆνος. Πῶς θάθελε κι' αὐτὸς νὰ ἔμενε ἕως τὸ τέρμα τοῦ γήινου δρόμου του, σὰν καὶ σένα ! σὰν καὶ σένα !

Ἔνα μὲ τὴν ἀένανη μουσικὴ τοῦ μεγάλου κόσμου πὺν εἶσαι, κοίμιζε τὰ ὄνειρά σου, καὶ ἀναπαύου στὶς σκιὰς τῶν παραμυθιῶν. Πόσο ἀνόητοι εἴμαστε κοντιὰ σου ! Τὶ ξέρουμε ἡμεῖς οἱ μεγάλοι νὰ σοῦ ποῦμε ; « Λέξεις », « λέξεις », « λέξεις », εἶπε ὁ μέγας ἀνθρώπος καὶ ποιητῆς τῆς ζωῆς. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι κάτι πολὺ περισσότερον ! Εἶσαι ἡ δροσιὰ πὺν ἀνασταίνει, ἡ φεγγαρίσια δροσιὰ στὶς ἀγιασμένες νύχτες ! Μὴ καταστρέφεις τὸ μόνον πὺν ἀξίζει, ἔδῳ στὸ μαῦρον κόσμο !

Ἔνα μὲ τὸ λαμπερὸ ἀστέρι τῆς αὐγῆς, ἕνα μὲ τὴ φωνὴ τῆ δροσερῆ τοῦ δάσου, ἕνα μὲ τὴ δροσιὰ τοῦ ἄλικου ρόδου, ἕνα μὲ τὴ δροσιὰ τῆς ἀνοιξῆς, ἕνα μὲ τὴ γαλάζια ὁμορφιὰ τοῦ Ἀπριλιάτικου οὐρανοῦ — σὲ φέρνω πάντα μέσ' στὸ νοῦ μου, σὲ λατρεύω, σὲ ἀποθεώνω, παιδί, ἄρωμα τοῦ κόσμου τούτου ! Δακρύζω, κάθε πὺν θὰ βρῶ τὰ βήματά σου — ἄχ ! τί δὲν μοῦ θυμίζεις ; Φαιδρὰ τριανταφυλένια σύννεφα μέσ' στὸν οὐρανό σου. Εἶμαι ὁ ἀφωνος προσκυνητῆς σου.

Τὶ εἶνε οἱ σκέψεις τοῦ σοφοῦ, οἱ γιομάτες κακία κι' ἐγωῖσμό, ἡ μεγαλοστομία τοῦ μορφωμένου, ἡ ἀλήθεια τοῦ δασκάλου, ἡ ρητορεία τοῦ πολιτικοῦ, ἡ κούφια δράση τοῦ ἐμπόρου, τὰ σχέδια τοῦ μάταιου ἀνθρώπου, μπρὸς στὴ δική σου δροσερότητα, μπρὸς στὴ δική σου φύση ; Ἐπέστρεφε διαρκῶς στὴν πρώτη σου φωνή : διατῆρει τὴν ἀγνότητα τῆς παιδικότητάς σου. Μὴν ἀκοῦς τὰ πλάνα λόγια. Χρὺς δὲ εἶνε τὸ βασιλείό σου, ὅμοια μ' ἐκεῖνο τὸ ἀτίμητο, τοῦ ποιητῆ.

Μαζὶ δένεται ἕνα σύνολο τόσο ἐκφραστικὸ καὶ τόσο τέλειο, ποῦ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ κι' ἀνόητοι ἐργάτες γονατίζουμε καὶ ἀποροῦμε μπρὸς του.

Τὶ ξέρουμε πιά ἡμεῖς : ἀπὸ ὄνειρα καὶ φαντασίες, ἀπὸ εἰκόνες μαγευτικές ; Τὸ δικό σου μέτωπο τὸ φωτίζει αἰ-

ώνια αὐγή ! Ἀπάνωθ' ἐκ τοῦ λάμπει τὸ παρθένο, τὸ μενε-
ξεδένιο φῶς ! Δὲν τὸ βαραίνει ἡ σκέψη, ἡ δολοφόνα σκέ-
ψη τῆς ζωῆς ! Κακοῦργοι ἑμεῖς, ἐσβύσαμε μὲ τὴ δειλὴ τὴ
σκέψη τὴν ἐξαγνιστικὴν τοῦ λάμπου. Κι' ἔτσι, παράφρονες
καὶ σὰν ζητιάνοι ἀπομείναμε στὸν ἀφώτιστο δρόμο κυ-
νηγώντας τὰ χαμένα.

Σὰν τι μπορεῖ νὰ βροῦμε αὐτοῦ, ἂν ὄχι σκιές, μισὰ λό-
για, λόγια σκληρὰ καὶ τιποτένια, λόγια χωρὶς οἰκτιρισμό ;
Ἐνῶ ἐσύ, ἀκέραιο καθὼς εἶσαι, ζεῖς γαλήνιο κι' εὐτυχισμένο,
μέσ' στὴ φαντασία, στὸ πλούσιο βασίλειό της, κατ' ἀπὸ τὴ
γόνιμη κι' ἀγνιστικὴ σκιά τῆς μαγικῆς Νεραΐδας ! Ἡ φαν-
τασία βασιλεύει στὴ ριγηλὴ ψυχὴ σου φλογίζοντας τὸ ἀπα-
λό σου στήθος. Ἡ φλόγα της ὠραῖζει τὶς μέρες σου —
ποὶ δὲ θᾶθελε νᾶνε κοντὰ σου ;

Ζεῖς μέσ' στὸ παραμῦθι, στὴν ἀλήθεια — νά ! ἡ εὐ-
τυχία σου. Ἐνῶ ἑμεῖς, μὲ τὴ λογικὴ (πὲς διαστροφὴ) στὸ
βοῦρκο καὶ στὴν ἀποβλάκωση εἴμαστε τὸ ψέμμα, ἡ δια-
στροφή, ἡ κακία, τὸ γήϊνο πάθος, τὸ βλοσυρὸ καὶ ὑπουλο
ζῶο· κι' ἐντὸς τοῦ ὄνειρου, τὸ ἄρωμα, τὸ ἀσύληπτο χρῶμα τ'
οὐρανοῦ, ἡ ἁρμονία, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ φλόγα. Σὰν καὶ
δαῦτηνε, σὲ φαιδρὰ ὁράματά σου, λιώνεις τὸ θλιμμένο
κόσμο — κι' ἀπ' τὴ στάχτη τοῦ βγάξεις τὸ παραμῦθι ποὺ
γοητεύει τὶς πικρὰς ψυχὰς ! . . .

Ἐνα μὲ τὴν ἐξωτικὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ ποῦ ζεῖ μέσ'
στὰ παρθένα δάση, ἕνα μὲ τὴ φωνὴ τῆ μυστικῆ τοῦ δά-
σους, μὲ τὸ σιγαλινὸ μουρμούρισμα τοῦ δάσους, ποὺ ἐστέ-
γασε γιὰ αἰῶνες τὸν πρῶτον ἄνθρωπο, τὸν κοινὸ πατέρα
μας — σὲ νοιώθω πάντα, καὶ σ' ἀκούω, παιδί, δροσιὰ τῆς
ζωῆς, αἰώνιο ὄνειρο, ἄρωμα τῶν ἐφήμερων λογισμῶν μας !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΔΡΙΒΑΣ